

ORAK ÇEKİÇ

Sayı: 101 Ekim 1997 Fiyatı: 50.000

Türkiye İhtilalci Komünistler Birliği Merkezi Yayın Organı

Örgütsel yetkinleşmenin düzeyi; İŞBÖLÜMÜ ve UZMANLAŞMA

Siyasal ve örgütsel çalışmanın kapsamının genişliği, çok yönlülüğü ve sürekliliğinin sağlanması profesyonelliği, işbölümü ve uzmanlaşmayı gerekli kılar. Örgüt çalışmasında işbölümü ve uzmanlaşma, çalışmanın ilkelik ve amatörlükten kurtarılmasının, bir alanda ve çalışmanın bütününde yetkin ve sonuç alıcı bir çalışmanın örgütlenmesinin koşuludur. İşbölümü ve uzmanlaşmanın, çalışmaya temel oluşturacak, gelişimi rastlantısal ve kişilere bağlı olmaktan çıkartacak olan kurumsallaşmanın düzeyi, bir komünist örgütün partiyeye yakınlık düzeyinin, parti işe, gelişkinlik düzeyinin başlıca göstergelerinden birisidir.

Günümüzde kapitalist burjuva egemenliğin ekonomik, toplumsal, siyasal, kültürel her alanda ve her alanın kendi içerisinde bölümlemeler yaratarak (gelişkin bir işbölümü ve uzmanlaşma uygulayarak) ve her alanı sistemin bütününe entegre ederek yürütüldüğünü görüyoruz. Bunun karşısında bizim mücadele örgütümüzde çok yönlü ve gelişkin bir faaliyet örgütleyebilmeli ve

çalışmanın bütün biçimlerini örgütleyecek kadar gelişkin bir düzeye (parti gövdesinde) çıkabilmelidir. Bir parti güçlü ya da zayıf her türlü sınıfsal çelişkiyi, harekete geçmiş her dinamiği örgütleyebilecek, bunların faşizm ve sermaye, liberal, reformist, revizyonist güçlerce etkisiz hale getirilmesini önleyecek etkililikte politikalara sahip olduğu gibi, bunun örgütsel araçlarını da geliştirmiş olmalıdır. Bu, çalışmanın her türlü dar kapsamlılıktan ve düşünsel

BU SAYIDA:

- Örgütsel yetkinleşmenin düzeyi/İşbölümü ve uzmanlaşma
- Eğitim çalışması, ama nasıl?
- Bir yoldaşın kişisel raporundan
- ... İl Komitesi genelgesinden

darlıktan kurtarılmış olmasını, perspektif gelişkinliğini, yaratıcı (kuşkusuz ayakları yerden kesilmeyen, somut durumla bağlarını kurmuş ama ufuk çizgisini zorlayan) planlar ortaya koyabilmeyi, sürekliliği sağlamayı gerektirir.

Bir örgütün ana gövdesi ve temel sloganlarıyla yürüteceği bir çalışmanın -merkezi nitelikte bile olsa- gelişimi, çeperiyle sınırlıdır. Biraz daha genişletecek olursak, merkezi politikalar ve propagandayla yetinilmeyip ajitasyonel etkinliğin güncel politikalar ve kısmen de alanlara dönük politikalar düzeyine taşınmış olması, örgütsel açıdan da çalışma yürütülen alanlarda şu ya da bu konuda özel açılım yapabilmiş bir komite ya da kadronun kendi yetisine dayalı uzmanlığın ulaşabileceği sınırlar, azami sınırlardır. Birincilerde politika ve taktiklerde görece daha fazla ilerleme sağlanmışsa bile, kadrosal ve kurumsal düzeyde az-çok buna denk bir düzeye çıkılamıyorsa yine bu çalışma kendi sınırlarına gelmiş demektir. Çalışma bir üst düzeye çıkartılıp, uzmanlığa dayalı gelişkin bir faaliyet düzeyine çıkartılmadığı bu

şekilde süreklilik kazandırılmadığı için, sağlayacağı etki görece olacaktır. Hatta farklı negatif etmenlerle birleştiğinde çalışmada duraksama ve gerileme ortaya çıkacaktır (Bu son paragrafta kendi durumumuzu anlattığım anlaşılacaktır. Bu değerlendirmeyi çalışmamızın çeşitli etmenlere bağlı olarak daha geri olduğu alan ve biçimlere bağlı olarak değil, görece en gelişkin olduğu örnekleriyle inceleyerek yapıyorum. Geri örnekler bu noktada yanıltıcı olabilir. Bir üst niteliğe geçişte ona en yakın durumda olan örneklerde

sorunun nasıl yaşandığını görmek ve çözmek daha doğru ve geliştiricidir).

Gelişkin ve çok yönlü bir siyasal örgütsel çalışma yürütecek olan bir parti -gelişmemizin yeni düzlemi-, merkezi ve alanlara dönük aynı zamanda yerel propaganda ve ajitasyonun yayınsal araçlarına, legal, yarı legal son derece çeşitli örgütsel araçlara ve bunları her dönemin içerisinde kullanabilme yeteneğine; konusunun tam bilgisine sahip, deneyim birim biriktirmiş, zengin yöntemler uygulayabilen gelişkin kadrolara sahip olmalıdır. Parti, ayrı ayrı işlevler arasındaki bağın kurulmasını ve sürdürülmesini sağlayacaktır. Ama, partinin işlevi sadece farklı alanlar arasındaki koordinasyon işlevi değildir. Parti tüm faaliyetin politik kurmayı ve yönetici merkezidir. Hem her bir alandaki çalışmayı yetkin bir şekilde yönetmek, hem de çalışmanın tüm dalları arasındaki uyumu ve birliği parti çizgisi temelinde sağlamakla yükümlüdür. Dolayısıyla o, sonsuz bir çeşitlilik gösterecek tüm çalışmanın siyasal kurmayı ve yönetici merkezi olarak gerçek anlamda profesyonel devrimciler örgütü olmalıdır.

Örgütsel çalışmayı genişletilebilmenin olduğu gibi ona yetkinlik ve derinlik kazandırabilmenin koşulu da işbölümü ve uzmanlaşmadır. İşbölümü ve uzmanlaşma, partinin iç yapısında olacağı gibi alanlara dönük faaliyetinde de, örgütsel çalışmanın sonsuz çeşitliliğini kucaklayıcı olmalıdır. Örgütleyiciler, yazılı ve sözlü ajitasyon propaganda grupları, yayımların dağıtımı ve satış grupları, sınıf çalışmasında diğer emekçi sınıf ve tabakalar içerisindeki çalışmaların yönlendirilmesinde kurmaylaşmış, ustalaşmış gruplar, askeri faaliyet, baskı, sahtecilik,

**...Örgüt
çalışmasında
işbölümü ve
uzmanlaşma,
çalışmanın ilkelik
ve amatörlükten
kurtarılmasının, bir
alandaki ve
çalışmanın
bütününde yetkin ve
sonuç alıcı bir
çalışmanın
örgütlenilmesinin
koşuludur...**

sanat-kültür alanı, tüm bunların alt dallarında daha özel ve yoğunlaşmış görev dağılımları (bir propaganda ajitasyon alanında, örgütün merkezi ve diğer yazınsal faaliyetinde yer alan yazarlar, parti okulları vb. iç eğitimde görev alan propagandacılar, kitleleri arkasından yürütebilen ajitatörler; bir askeri alanda, gerilla savaşımında, kamulaştırmada, milis örgütlenmesinde, silah vb. lojistik sağlamada; örgütçülükte, şu ya da bu alanı, sınıf ve tabaka içerisindeki çalışmayı örgütlemekte, geniş alan örgütlenmesinde, örgütün iç örgütlenmesinde, kadro ve yakın çevre güçlerinin örgütlenmesinde, çok yönlü bir yetkinleşmeyi gerektiren yöneticilikte...) olmalıdır.

İşbölümü ve uzmanlaşma, işin niteliğini geliştirir ve yapılan işin örgüt çalışmasının ihtiyaçlarına daha iyi yanıt verir hale gelmesini sağlar. Kapitalist örgütlülüğün ve egemenliğin gelişkinliği karşısında, devrimci bir örgütün, bir politikanın kendisini geri düzeyden, amatörce bir çalışma yürüterek örgütlemesi, olamayacağı gibi, böyle bir çalışma da sonuç alıcı olmaz. Çok çeşitli alanlarda çalışma yürütecek bir örgütün çalışmasını amatörlikten kurtarabilmesi için her alandaki çalışmasını en üst düzeyen uzmanlaştırma ve komitelerde işbölümü yoluyla bunun geliştirilmesi gereklidir. İşbölümü bir alan ve konudaki uzmanlaşmanın başlangıç halkasıdır. Bir alan ve konuda sağlanacak olan devamlılık, deneysel bir birikim ve o alan çalışmasıyla ilgili temel becerilerin kazanılmasını sağlar. İşbölümü, işi yapanı yöntemlerde de geliştirir. İşin inceliklerini öğrenmeye sevkeder. Bir işi en kısa zamanda, en yetkin bir biçimde hatta en az çaba harcayarak nasıl yapacağını öğrenmesinin yolunu açar. Uzmanlaşma için bir birikim de yaratılmış, ön adımlar atılmış olur. Fakat, uzmanlaşma, derece derece olmakla birlikte, bunun bir hayli üstünde bir gelişmenin sağlanmasıdır. Onu en ileri

kurmaylık düzeyiyle ele aldığımızda, temel ML bilgisinin yanı sıra bir alan ve konuyla ilgili, tüm teorik bilgiye, sadece deneysel olana dayalı olmayan bir birikim ve yaratıcılığa, o alanın tüm araçlarını yönetme hatta kullanma ustalığına sahip olmayı gerektirir. Bir alan ve konuda çalışmanın bütününe bu boyutta bir hakimiyet gerçek bir sıçrama yapılması ve gelişmede süreklilik sağlanamaz.

İşin niteliğinin gelişme ihtiyacı, daha yüksek bir bilinç, yeteneklerini geliştirmiş, sürekli devrimci çalışma içerisinde olan kadroları, bu nitelikteki kadroların yetiştirilmesi ve çoğaltılması ihtiyacını ortaya çıkarır. Kadroların sadece temel devrimci özelliklere sahip olmaları ve belli düzeyde çalışma yürütmeleri yeterli değildir. Her alandaki çalışmayı alanın ihtiyaçlarına yanıt verecek şekilde yürütebilecek temel kadrolar, ayrıca değişik kollarında yürütülen çalışmanın bütününe yönetecek özelliklere, yetkinleşme düzeyine ulaşmış yönetici önder nitelikte kadrolara ihtiyaç vardır. Kadrolaşmada bu düzeye ulaşılmadan alan çalışmalarının yetkin yönetimi ve onlara hakimiyet sağlamak, partinin tüm alanlar üzerindeki yönetici hakimiyetini gerçekleştirebilmek olanaksızdır.

İşbölümü, konu ve alan faaliyetlerine dönük olarak organlar içerisinde gerçekleştirilmiştir. Lenin'in özlü deyişiyle, "... uzmanlaşma, zorunlu olarak, merkezileşmeyi öngörür ve onu gerekli kılar". Uzmanlaşma yönündeki her eğilim ve çabanın sonucu olarak ortaya çıkan birikimler, merkezileştirilmelidir. Komitelerin çalışmasından süzülüp gelen pratik deneyimler ve her yaratıcı çaba, o alan ve o konunun tüm bilgisine sahip komite ve yoldaşlar tarafından sistematize edilmeli, bazen bir deneyim aktarımı olarak, daha çok da yetkinleştirilmiş bir düşünce olarak tekrar örgütsel çalışmaya taşınmalıdır.

Birbirinden farklılık gösteren çeşitli

...İşbölümü bir alan ve konudaki uzmanlaşmanın başlangıç halkasıdır. Bir alan ve konuda sağlanacak olan devamlılık, deneysel bir birikim ve o alan çalışmasıyla ilgili temel becerilerin kazanılmasını sağlar. İşbölümü, işi yapan yöntemlerde de geliştirir. İşin inceliklerini öğrenmeye sevkeder. Bir işi en kısa zamanda, en yetkin bir biçimde hatta en az çaba harcayarak nasıl yapacağını öğrenmesinin yolunu açar...

alanlarda yürütülen çalışma, örgütün temel siyasal ve örgütsel çizgisine bağlı olarak yürütülecektir. Bu parti çizgisinin alanlara taşınması ve her bir alanın özelliklerini ve gelişme düzeyini gözden kaçırmadan parti çizgisi doğrultusunda örgütlenmesi, örgütsel bakımdan da komite ve üyeleri aracılığıyla partinin alanlar içerisinde **dikey** olarak örgütlenmesi biçimiyle olacaktır. Parti, çalışmanın çeşitli kollarına yönelik olarak sürekli ve geçici uzman komiteler kurabilir. Bunların birleşme noktası, çalışmanın çeşitli kollarından sorumlu yoldaşların yer aldığı temel organ yapılarıdır. Örgütün genel siyasal çizgisi temelinde birliğin güçlendirildiği, temel organ yapılarında kolektivizm geliştirildiği ölçüde konu ve alan farklılıkları, işbölümü ve uzmanlaşmadan doğabilecek sakıncalar ortadan kaldırılabilmektedir ve bunlar gelişkin bir örgüt çalışmasının unsurları olurlar. Şimdi bunu biraz daha açalım.

Tarihsel olarak işbölümü ve uzmanlaşma, üretim ve toplumsal süreçlerde çalışmanın geliştirici ve yetkinleştirici unsurları olmuşturlardır. Bu ilişki doğru kurulmadığında ise,

kapitalizm koşullarında olduğu gibi, tek yanlılaşmanın, darlığın, Marks'ın deyişiyle parça-işçi ve parça-insan olmanın, mekanikleşmenin, amaçsızlaşıp yabancılaşmanın gelişimine kaynaklık ederler. ("*İş bölerek, insan da bölünür. Bir tek etkinliğin yetkinleşmesi, bütün öteki fizik ve entelektüel yeteneklerin kurban edilmesi sonucunu verir*") (**Anti-Dühring**, sf.415)) Bu, parti yaşamı içerisinde de parçadan bakma ve alansal sapmalar, o düzeye ulaşmasa bile bu yöndeki düşünce ve ruh hali oluşumları dar bir sorumluluk anlayışı, alanın çıkarlarını öne koyma gibi tehlikelere yol açar. Pekçok parti deneyimi bunu gösteriyor. Bu tür sakıncaları ortadan kaldırmak, parti kadrolarının bütünüünün **asgari ortak bir gelişme düzeyine** sahip olmalarına ve kolektif bilincin gelişimine bağlıdır. Bütün kadroların komünist yeni insan tipinin gelişme ölçütlerine uygun olarak çok yönlü gelişiminin sağlanması, yeteneklerini her yönden geliştirebilecek ve yeni yetenekler kazanmasını sağlayacak olanakları bulması kuşkusuz amaçlarıdır ve istenir. Her parti kadrosunda da bu düşünce ve duygu olmalıdır hatta, kendisini en eksik gördüğü yönden geliştirmeyi bir hedef olarak koymalıdır önüne. Fakat o, bunun sadece kendi isteğine değil örgütün ihtiyaçlarına bağlı olacağını bilmeli ve kendisinin "*en fazla olmak isteyeceği alanın örgütün ona en fazla ihtiyaç duyacağı alan olduğu*" bilinciyle hareket etmelidir. Özellikle yönetici komitelerde yer alan temel kadroların ise, çok yönlü gelişmişliğe, birikim ve deneyime, güçlü bir kolektivist bilince sahip olması önemlidir. Onlardan beklenen **asgarinin üstündedir.** Bu niteliklere sahip olmaları, sorunlara daha bütünsel bakabilmekte, çalışmanın kolektif gelişkinliğinde ve kaynakların önlenmesinde başlı başına avantaj oluşturur. Bu nitelikteki kadroların çokluğu bir örgüt için zenginlik kaynağıdır ve çoğaltılmaları amaçlanmalıdır.

İşbölümü ve uzmanlaşmada, birincisi,

örgütsel ihtiyaçlar, ikincisi, kadroların sahip oldukları özellikler ve yetenekler dikkate alınmalıdır. Kuşkusuz, birincisi belirleyicidir.

Örgütsel güçler genişlediğinde, temel görevler için yeterli güçler oluştuğunda yetenek ve eğilimlere göre kadroların konumlandırılmaları daha fazla olanaklıdır; bu gerçekleştirildiği ölçüde de, işbölümü bir zorunluluk olmaktan çıkartılıp bir gönüllülük halini alacağından daha ileri bir gelişim de sağlanacaktır. Ama belirttiğimiz gibi bu koşulludur. Örgüt çalışmasında bütünüyle tercihe bağlı bir iş seçimi, ya da belirli aralıklarla değişik işler yapabilme olanağı olmayacağına göre aynı işin mekanik, tekdüze bir hal almasının önüne nasıl geçilecektir? Bu ancak her parti işçisinin, kolektif işçi bilincinin üstünde bir bilinçle donanmasına ve çalışmasını buna uygun hale getirmesine bağlıdır. Yani işi sadece kendi yaptığı parçasından değil, onun örgütsel çalışmanın farklı parçaları üzerindeki geliştirici etkisini, örgütün toplam faaliyeti üzerindeki sonuçlarını görerek yaptığı işten haz duyacaktır. En katı işbölümünün uygulandığı baskı türü yeraltı

komitelerinde dahi o işi yapan yoldaşlar, çıkaracakları dergi, afiş ve bildirilerin teknik yetkinliğinin içeriğin en güçlü sunulmasına hizmet edeceğinin, albenisinin onu daha okunur kılmanın yanına örgütün gelişme düzeyini gösteren bir örgüt propagandası olacağını bilinciyle hareket ederlerse, yaptıkları işler örgüt güçlerine ve kitlelere silah verdiklerini kavramışlarsa, işte o zaman işleri rutinleşmez ve onu teknik bir iş olarak görmezler. **Kalinin**'in söylediği gibi "en teknik işe bile parti ruhunu katmak" olanaklı olur. Çok sıradanmış gibi görülen bir iş dahi bütün içerisinde yerine oturtulduğunda

anlamlanır (Kimi zaman öyle işler olur ki, onu parti kadrolarıyla yapamaz, bulunduğu konum itibarıyla bir taraftar hatta bir demokrat aracılığıyla yapabilirsiniz ve bunlardan bazıları partili kadroların yaptığı işlerden dahi önemlidir). Şunu da belirtmek gerekiyor. Herhangi bir alanda yapılan işe canlılık kazandıracak kimi yenilikler, işin geliştirilmesinde ve tekdüzeliğin giderilmesinde etkili olurlar. Ayrıca yapılan işin niteliğinin geliştirilmesi önemlidir. Daha yüksek bir bilinç, deneysel birikim ve yeteneklerin gelişimiyle işler yapılı hale geldikçe bu düzeyde iş yapmaktan duyulacak manevi haz daha yüksek olacaktır. Eğer monotonluğu ve işi kanıksamayı ve bundan doğacak her türlü olumsuz sonucu ortadan kaldırmak istiyorsak, gelişimimize süreklilik kazandırmak ve bunu yaptığımız işe yansıtacak gerekmektedir. (Geriye bir de işbölümünün bir zorunluluk olmaktan çıktığı her bireyin varolan ve sonradan geliştirmek istediği yeteneklerine göre, iş seçimi yapabileceği sosyalizm ve komünizm için mücadeleyi hızlandırmak kalıyor! Ekonomik

...Partileşmeye doğru giden örgütsel sürecimiz, daha gelişkin bir işbölümü ve uzmanlaşmayı, bu temelde bir yetkinleşmeyi önüne bir görev olarak koymak zorundadır. Bu bir önderlik şartıdır...

temellerinin olgunlaşmasıyla **Marks**'ın sözleriyle: "... oysa herkesin başka işe olanak tanımayan bir faaliyet alanı olmadığı, ama herkesin hoşuna giden faaliyet dalında kendini geliştirebildiği komünist toplumda, toplum genel üretimi düzenler, bu da, benim için, bugün bu işi, yarın başka bir işi yapmak, canımın istediğince, hiçbir zaman avcı, balıkçı ya da eleştirici olmaksızın sabahleyin avlanmak, öğleden sonra balık tutmak, akşam hayvan yetiştiriciliği yapmak, yemekten sonra eleştiri yapmak (bilinmeyen bir gezegene doğru yola çıkmak, kendimin bulunduğu bir genetik bitkiyi yağmur orman-

larında yetiştirebilmek, imamlara-papazlara-hahamlara ihtiyaç duyulmayan bir dünyada yaşamak, komünizm ve sonrası üzerine spekülatif tartışmalara girmek, bütün ulusların kendi dillerinden söyledikleri ve tek bir dile dönüşen bir koronun dinleyicisi olmak, güneşte kaybolmak., -bn-) olanağını yaratır.” (Alman İdeolojisi, sf. 62))

Partileşmeye doğru giden örgütsel sürecimiz, daha gelişkin bir işbölümü ve uzmanlaşmayı, bu temelde bir yetkinleşmeyi önüne bir görev olarak koymak zorundadır. **Bu bir önderlik şartıdır.** Söylemek istediğimiz, onun bir süreç sorunu olarak alınamayacağı, alınmaması gerektiğidir. Başlangıçta bir dönem için kaçınılmaz olabilecek ikellik ve amatör-lük, bir devrim örgütü için kabul edilemez bir durumdur. Dolayısıyla onu sürece ve ertelenmiş çözümlere bırakamayız. İdeolojik-teorik, politik taktik önderlik sorunları olsun, örgütsel çalışmanın çeşitli yönleri, değişik dallarının örgütlenmesi sorunları olsun, kapsam ve derinliğin geliştirilmesi, uzmanlaşma ve yetkinleşme yönünde bilinçli ve yöntemli bir yönelimin konuları olmalıdır. Bu geniş bir perspektifle planlanmalı, güçler bu görevlere uygun mevzileştirilmelidir.

Bunları söylerken ne güçlerin sayısal ve niteliksel yetersizliklerinin, ne de bu nitelikteki bir örgütü ortaya çıkartmanın diğer güçlüklerinin gözardı edilmesi vardır. Burada özellikle vurgulanan, olması gereken ve ol-

madığında asla bir sosyal devrimi gerçekleştirecek örgüt düzeyine çıkalamayacağıdır. Dolayısıyla, örgütsel gelişmenin yeni düzlemi ve hedefi olarak bütün örgütün bilincine bunun kazanılmasıdır. **Sistemli, planlı ve yöntemli, dağıtıcı edecek bir çaba, eldeki güç ve olanakların azami ölçüde dinamize edilmesi, her kadronun bu hedeflere göre kendisini biçimlendirmesi olmalıdır.** Geniş bir temelde ve çok yönlü bir örgüt çalışması yürütmek, bu bakış açısı, eldeki güç ve olanakların, çeşitli yeteneklerin görevler yönünde dinamize edilmesini ve azami ölçüde değerlendirilmesini sağlayacağı gibi, örgütçülerimize çevre güçlerin değerlendirilmesinde ve yeni güçlere ulaşmakta da geniş bir bakış açısı sağlayacaktır. Konulan hedeflere, çalışmanın çeşitli dallarına göre genişletmeyi, buna uygun kişileri bulup çıkartmayı, belli bir alanda işlevsiz, hiçbir işe yaramaz görünen, bizim kadrosal normlarımıza pek de uygun görünmeyen bir kişiyi bu perspektif içerisinde son derece yararlı olabileceği bir yerde değerlendirmeyi başaracaklardır.

Örgütsel çalışmada her türlü dar kapsamlılığın ve bundan doğan düşünsel darlıkların altedilmesi, geniş kapsamlı ve çok yönlü bir çalışmanın örgütlenmesi, işbölümü ve uzmanlaşma temelinde yetkinleşme ve kurumsallaşmanın geliştirilmesi kolektif bir davaya dönüştürülmelidir.

**ORAK ÇEKİÇ oku, okut
düşmana teslim etme!**

Eğitim çalışması, ama nasıl?

Bu sorunun cevaplandırılması, aslında başka birkaç sorunun cevaplandırılmasından sonra yapılacak bir iş. Birkaç soru derken:

-Eğitim çalışması, kendimizi eğitmek için boyumuzu aşan yükseklikte kitapları okuma işi midir?

-Ya da birilerinin bizi eğitmesini bekleme işi midir?

-Eğitim faaliyetimiz, komite kararlarının hayata geçirilme eğrisi ile paralellik mi göstermelidir?

-Eğitim çalışması, boş zamanlarımızı değerlendirme faaliyeti midir?

-Eğitim çalışmasının yürütülmesindeki yoğunluk ve kesintisizlik, belli bir kadrosal seviyenin altında veya üstünde olunup olunmadığına göre mi belirlenir?

Bu soruların birkaç tanesini değil, bir tanesini bile *gerekelendirerek* yanıtlayamıyorsa eğer, biz kendimizi asla dönüştürücü bir biçimde eğitemeyeceğiz demektir...Çünkü her şeyden önce eğitimin ne işe yaradığını bilmiyoruz demektir. Onu kafamızın içindeki toplam bilgileri arttırmanın bir aracı olarak görüyoruz demektir. Daha da beteri, *kendimizden memnunuz demektir*, ki bu da yavaş yavaş çözülmekte olduğumuzun bir göstergesi olabilir ancak!!!

Devrim ve sosyalizmi 'düz' bir yıkım faaliyeti olarak algılamak, ondaki **ML** özü yok saymak anlamına gelir. Evet, devrim üst düzeyde bir yıkımdır. Ancak burada hatırlanması gereken birkaç nokta var ve eğer bu noktaları atlayacak olursak yaşamımızın belli bir bölümü süresince düzeni yıkmaya çabaladıktan sonra düzeni yıkmamanın imkansız olduğu

sonucuna da varabiliriz. Böylesi savruluşlar yaşamamak için *öğrenilmelidir*.

Önce neyin yıkılması gerektiği bilinmelidir. Düzeni yıkacağız. Peki bu düzen nasıl işliyor? Nasıl oluşmuş? Varlığını bugün nasıl devam ettirmekte: Bu "yıkılası düzen", neden emekçi kitleler tarafından bir türlü yıkılmak istenmemekte? Devam: Bizim alternatifimiz ne? Sosyalizm nedir? (Toplu çamaşırhaneler midir, mesela?) Kapitalizmin üzerinde yükseldiği ekonomi, siyaset, kültür, ahlak, bilim, sistemi nasıl besliyor? Madem sistemi besliyor, aynı zamanda nasıl oluyor da, sosyalizmin üzerinde yükseleceği temeli oluşturuyor? Sosyalizmde bu sayılanlar nasıl bir nitelik değişimine uğrayacak? Bu değişim ayrıntılara nasıl yansiyacak? Bu yansımayı bugünden görebilmek mümkün mü? Geçmişte, sosyalist ülkelerde bu yansıma nasıl yaşanmış? Ya gelecekte nasıl olmalı? Bütün bunları düzeni yıkmak durumunda olan, ama bunun henüz farkında olmayan işçi sınıfı ve emekçi halka nasıl anlatmalıyız? Dahası, nasıl kavratmalıyız? Kim ne kadarını kavrama yetisindedir? Hangi kesime, hangi hedeflerle gittiğimizde başarıya ulaşabiliriz? Bu hedeflere ulaşmada hangi araçları kullanabiliriz, daha da yaratılması gereken araçlar nelerdir? Bu araçlarda, ne türden bir nitel dönüşüm beklenmelidir? Bu araçların nitel dönüşüme uğramaları hangi aşamada beklenmelidir? Politika nedir? Ne işe yarar? O bir araç mı, amaç mı? Yoksa hem araç, hem de amaç mı? (Eyvah, felsefe!) Felsefe nedir? Briket kalınlığında kitaplar yığını mıdır? Yoksa komünist dünyayı yaratma amacının, temel aracı mıdır? Nasıl okunur, yaşama nasıl uygulanır? Uyguladığımız koşulda yaşayacağımız 'ferahlamanın' boyutlarını görebiliyor muyuz?

Birçok kadronun gülümseyerek okuduğu bu sorular, aynı kadroların birçoğu tarafından ya cevaplandırılmaz, ya da yüzeysel cevaplar alır. Aslında burada gülümsenen şey, kendi durumumuzu biliyor ve bunu kanıksıyor

olmaktan güç alan, kendimizle dalga geçme ruh halidir. Ağlanacak halimize gülebilmek bu coğrafyada yaşayan halkların ortak özelliği(!). Bu açıdan bakıldığında normal karşılanabilir. Ama o rehaveti yaşıyor olmak, partileşme yolundaki komünist bir örgütün kadroları açısından, düşmana dolaylı destek veriyor olmaktan çok farklı bir sonuca yol açmaz.

Bugün düşmanı bir sistem olarak tanımak, onun güçlü ve zayıf yanlarını iç bağlantılarıyla öğrenmek ve bu bilgiler ışığında onu yenme faaliyeti yürütmek, aynı zamanda bu bilgilerin üzerine kendi alternatifimizi, sosyalizmi, gerçekçi biçimde inşa etmek, keza önderlik edilecek sınıfı ve onun müttefiklerini derinlemesine analiz etmek ve bu analizlerin ışığında onlara yönelmek, hedefleri tüm bu canlı bilgiler ışığında koyabilmek, komünist devrimciliğin ABC'sidir. İşte eğitim çalışması, bunları yapabilecek düzeye gelmeye yarar!

Eğitim çalışmasının ne işe yaradığını kavrama yetkinliğine ulaşmış bir kadro, aslında o çalışmayı zaten yürütmekte olan kadrodur... Ancak eğitim çalışmasını ağır aksak yürütmektedir. Bu kadroda, yaşamın içinden edinilen bilgileri ML teori ışığında değerlendirme yönünde güçlü bir istek vardır, ancak yöntem bilgisi yok denecek kadar azdır. Çoğu kez çarpıcı tahliller yapabilir, bunların ışığında çok etkili müdahalelerde bulunur. Nitelikleri ile diğer kadroların arasından öne fırlar, kendini kabul ettirir. Ancak bu tahlilleri bütünlüklü ML çözümlemeler haline dönüştürmekte zayıf kalır. Alan çalışmasındaki gücünü, örneğin bir yazıya yansıtınamaz alabildiğine zorlanır. Pratikte dağları sırtlayabilen bu kadro, iş bu birikimini örgüt teorisine kazandırmaya geldiğinde çoğu kez çuvalar. Mesele yazı yazabilme meselesi değildir bu noktada. Mesele, pratiğin teorik bir süzgeçten geçirilebilmesi, komünist literatür dediğimiz o bilgi hazinesinde, tüm yönleriyle irdelenmiş bir sorun olarak yerli yerine oturulabilmesidir. Bu sorunun bütünlüğü bir

halkası olması itibarıyla, bu kadro ne kendisini izleyebilecek kadrolar yetiştirebilir, ne de alanında kapitalizm şartlarında dahi azbuçuk kalıcılığı olabilecek kurumsallaşmalar yaratabilir. Bu sonuçların, bahsettiğimiz kadroda uzun vadede yaratabileceği yıpranmalar boyutuna burada girmeyeceğiz.

Öyleyse sorun, eğitim çalışması yürütülmesi gerektiği bilincine sahip komünist kadroya, eğitim çalışmasını daha kısa zamanda, en büyük verimi alabileceği tarzda örgütlemeyi öğretme sorunu olarak çıkıyor karşımıza.

Eğitim çalışması yapmanın yoğunlaşmış bir ML klasikleri okuma faaliyeti olarak kavranması yaygındır. Marksizmin büyük ustalarının birçok konuyu kapsayan geniş literatürünü okumuş olmak elbette her komünistin görevi. Ancak mesele bununla bitseydi, o eserleri biz komünistler kadar dikkatle okumuş olan burjuva aydınlarının ve oportünizmin de komünist olması gerekmez miydi? Sorun burada marksist klasikleri, içerdikleri özü gözönünde bulundurarak okumakta. *Ustalar eserlerini devrimin ve proletarya diktatörlüğünün yaşama geçirilmesi için uğraşırken yazmışlardır. Aslında o eserler bu mücadelenin değişik safhalarında karşı karşıya kalınan sorunlara teoriden çözüm getirmek için yürütülen eğitim çalışmalarları sırasında ortaya çıkmışlardır.* ML klasikler kapitalizmle ve oportünizmle mücadele süreçlerinin birer son ürünüdür. İşte komünist kadroların görmesi gereken şey! Pratiği örgütlerken karşılaşılan sorunların *çözümlerini bulmak amacıyla değil, ama ML çözümlemesini sadece bizim yapabileceğimiz, geçmişteki sorunlarla benzeşen yanları olsa bile asıl olarak yeni tipte sorunlar olarak biçimlenen güçlüklerin, eski çözümlemeler üzerinde yükselen ama onların bir üst düzeyi olma özelliğini taşıyan çözümlemelerini yapabilmek için, ML literatür iyi bilinmelidir.*

Sosyalizm mücadelesinin bu bütünlüğü içerisinde kavranmadıkları koşulda, onları bir

roman gibi de, polemikçiliğin birer üst örneği gibi de, ya da şablonik alıntılar yapabileceğimiz birer kaynak olarak görmek de, her zaman mümkündür: *Eserler tarihsel bütünlükleri içerisinde kavranmalıdır*. ML'nin sınıf mücadelesine ilişkin ilkesel belirlemelerini, kapitalizmin ve oportünizmin biçimsel kimi değişikliklere uğrasalar dahi, *özel* bir değişikliğe uğramadıklarından hareketle, bunlara karşı güncellenmiş ML stratejimizi ve taktiklerimizi geliştirmekte kullanabilmeliyiz.

Güncellemekten anlaşılması gereken, kapitalist sistemin günümüzdeki biçimlenişinin ve tekelleşme güçlendikçe giriftleşen kapitalist ilişkiler ağının analiz edilmesidir. Yaşadığı yapılanma değişiklikleri sonucu burjuvazinin işçi sınıfı ve emekçi kesimlere karşı yeni geliştirdiği değişik tipteki saldırı yöntemlerinin irdelenmesidir ve karşı saldırının nereden/nasıl geliştirilmesi gerektiğini belirlemektir. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin günümüzün , bundan 80 yıl öncesine göre çok daha oturmuş, ama bundan 80 yıl öncesine göre de çok daha gericileşmiş emperyalizm koşullarında, emperyalist burjuvazinin egemenliğine kesinkes son verecek tarzda nasıl yürütülmesi gerektiğini, ML'nin ustalarından öğrenilecektir. **Lenin'in Marks'tan öğrendiği tarzda öğrenilmelidir. Yani *proleter devrimci mücadeleyi ve onun teorisini geliştiren bir eğitim faaliyeti yürütülmelidir.***

Eğitim çalışmasının bu hedefler doğrultusunda yürütülmesi, klasiklerle yetinmeyen bir okuma faaliyeti gerektirir. Sadece tüm yayınlar değil, tüm iletişim araçları böylesi bir faaliyetin parçasıdır. Ulaşılabilecek bütün veriler titizlikle toplanmalı, incelenmeli ve saldırılarımızı organize etmeye yönelik sonuçlar çıkarılmalıdır.

Keza pratik çalışma eğitim faaliyetinin vazgeçilmez unsurudur. Eğitimin amacı pratiği geliştirmektir ve *pratikteki sıkışma, eğitimi bir ihtiyaca dönüştürür.*

Örgütsel işbölümü eğitim çalışmalarımı-

zın hareket noktası olmalı. Bu herşeyden önce, belli konulara yoğunlaşmış yönelimimizi sağlayacaktır. Bir sistem dahilinde öğrenmemizi kolaylaştırıcı olacaktır. Alanımıza bütünüyle hakim olabilmenin sağladığı teknik ve politik hareket özgürlüğü örgütsel gelişimimizin önünü açar: Bilgili kadro inisiyatif koyabilir. Diğer çalışma alanlarını da ilk etapta, kendi alanımızdaki örgütsel hakimiyetimizin pekiştirici öğeleri olmaları yönüyle öğrenmeyi hedeflemek zorunludur. Burjuvaziyi yenilgiye uğratmanın yolu, elimizdeki tüm silahların uyum içerisinde birarada ve tam kapasite kullanılmasından geçer çünkü.

Öte yandan sınırlı alana bütünüyle hakim olmak, o sınırların genişletilmesi zorunluluğunu yaratacaktır. Büyüyen görevler de, çok yönlü bilgi ve hakimiyeti dayatacaktır. Yani bir-iki alanın bilgisine çok yönlü olarak hakim olmak, diğer alanları da bir miktar bilmek, belli bir aşamada örgüt çalışmasının önünü tıkayıcı olur. Dolayısıyla bu durum, kadroların bilgi sahibi oldukları alanların sayısını arttırmaları zorunluluğunu doğurur. Karşılaşılan her yeni problem kadroların yetkinleşmesiyle çözümlenebilecektir. Bu aynı zamanda örgütün/partinin yetkinleşmesi demektir!

Sonuç olarak şunu söyleyebiliriz: Alanına bütünüyle hakim olabilmeyi başarabilmiş bir kadro, aslında mücadeleye de bütünüyle hakim olma yolundaki bir kadrodur. Yani profesyonelleşen bir kadrodur. Ve ancak böylesi kadrolar örgütü parti yapacak kadrolardır.

İşte eğitim çalışması da bugün bunu hedeflemelidir: Geleceğin profesyonel komünist parti kadrolarını yetiştirmeyi!

Bir yoldaşın kişisel raporundan...

Bundan yaklaşık üç yıl önce, kısa bir yazı ile, kendimi TİKB'ye sunmuştum. O süreçten bu yana geçen zaman içinde, kapsamlı bir değerlendirmem olmamıştı, TİKB'lileşme sürecime ve kendime dair. Öncelikle şunu tüm gönül rahatlığıyla söyleyebilirim ki, o zaman belirttiğim ve talep ettiğim, örgütlü olma arzum ve O'nun bir parçası olma çabam, benim için aynı tazeliğini ve sıcaklığını koruyor.

Elbette bir insan için, hele de bir devrimci için yaşam, düz bir hatta ilerleyen bir olgu değildir. Sisteme karşı alternatif bir ideo-kültür yaratmak ve onu köktenci biçimde değiştirmek isteyen bir devrimci, elbette sıradan insandan daha farklı olan çelişkiler, zorlanmalar ve atılımlar yaşar. Tabiki bundan kasıt, kronik ve kendini tekrarlayan değil, tam tersine, eskiden kopup yeniyi geçişin, çürüyene karşı filizlenenin ve daha genel olarak, devrimle karşı devrimin çatışmasının, kişinin bünyesindeki yansıması olduğunda ve buradan galip olarak çıktığında veya bunun potansiyellerini ortaya çıkardığında anlamlı olabilir.

Uzun denilebilecek bir dönemdir bende cisimleşen bu çatışma durumu ise, geldiği aşama ve birikimle birlikte, bir yol ayrımının ihtiyacını doğuracak boyutlara ulaştı. Öncelikle sorunun adını ve benim açımdan özünü ifşa etmek, bir zorunluluk arz ediyor. Bunu yapmaya girişirken, birer çıkış noktası ve çözüm zemini oluşturmak için OÇ'den yazılar okudum. Ve bunu yaptıkça, benim, öz-biçim ilişkisini ciddi biçimde karıştırdığımı ve bugüne kadarki süreçte, kolektif bilincin ortaya koyduğu birikimin ne kadar uzağında kaldığımı, hatta *Amerika'yı yeniden keşfedercesine*, ilkel bir tutum aldığımı, büyük bir rahatsızlık duyarak gördüm. Benim, bin

dereden su getirircesine, yokuşa sürdüğüm birçok sorunun, alabildiğine açık, ortaya konması ve vardığı noktaların vehameti, kendimi, kendime karşı ürküntü duymaya yöneltti. Son tartışmada, daha önceki-lerdeki gibi, ilk baştan aldığım tavır sonucu, sorunların tüm açıklığıyla ortaya konulması, kafamda halkaların kopuk, hatta eklektik durması sonucu, devrimci oluşumun özüne saldırı gibi karşılayarak, tartışmayı tikayacak bir kördövuşe tutuşmamla birlikte, önemini yeterince anlamamakla sakatlandı. Daha sonra ise, sorunu kabul etmekle birlikte, bütünden kopartacak biçimde veya pratikte yaşanan sorunların yarattığı ve biraz da özü zedeleyen dönemsel, daha doğrusu, pratikte yaşanan sorunların yansıması olarak gördüm. Fakat son aşamada, kafamda oluşan ise, kıyamet zillerinin ciddi ciddi çaldığı ve bunun karşısında ezilme veya utanç duygusu... Çünkü, herhangi bir demokrat değil, örgütlü devrimcilik iddiasındaki bir insan için, böylesi bir durum, ne yaşam değerleriyle, ne de iddia ve hedefleriyle bağdaşabilecek, kabul edilecek bir durum değil.

Devrimci yaşamda teori-pratik birlik-teliğinin süreklilik taşıması gerekiyor. Buradaki kırılma, en basit ifadeyle, pusula şaşırmasını getirir ki, bunun devamında, devrimci yaşamın olmazsa olmazı örgütlü yaşamla ve örgütle kişinin arasına yabancı unsurlar girer. Bu yabancı unsurları ve, onların devrimci değerlerde yarattığı aşınmayı ve "*yabancılaşmayı*" altede-mediyim oranda, bu sürüklenme ve sürtünmenin beni, elbette, örgütle örgütlü yaşamla, niyetten bağımsız biçimde, karşı karşıya getireceği, hatta kopartacağını kabul etmem gerekiyor. Ben sorunun özünde, örgütle ve O'nun kendisinde cisimleşen devrimci yaşamla aramdaki organik bağ-

ların, yani ruh birliği, ortak idealler ve yaşam kültürünü pratikte reddedecek düzeyde aşınmasına, bunun da, hem devrimci özümü hem de pratiğimi bir virüs gibi içten içe tahrip ettiğini düşünüyorum. Komünist kişiliği vareden ve ona ruh kazandıran örgütle kişi arasındaki sınırsız ve engelsiz bütünleşme, komünist ideolojiyi kendinde vareden örgütün ilke, kural ve hedefleriyle kurulan dolayimsız ilişkide, ciddi bir aşınma yaşıyorum. Bunun sonucunda da elbette, kolektifin iradesi ve ilkeleri yerine, yer yer kendi kurallarımı ve hedeflerimi koyarak, *melez bir kişilik* oluşturuyorum. Devrimcilik kıstasımın, benim de farkedemediğim oranda daralması, kolektif bütünlükle karşı karşıya gelmesi ve bunların sonucunda, sürekli çatışma öğelerinin ortaya çıkması... Ufak bir tartışmanın, iradeyi reddetme noktasına kolaylıkla gelmesi ve hiçbir otokontrole uğramaması...

Bu noktaya nasıl geldim diye, kendime elbette fazlasıyla sordum. Başlayan sorgulama ise, bende atılım yaratmak yerine, *"ama"* veya *"fakat"* ile başlayan, kendini olumlamaya dönüşürken, yıpranan ilişkiler ise, nesnel zeminin de mevcut olmasıyla, sürece bırakılabiliyor ya da en fazlasından karşılıklı uzlaşmayla tamamlanabiliyor. Tabiki bu döngünün her işleyişinde, devrimci ilişkilerden örgütlü yaşam alanına kadar, en hayati konularda geriye doğru düşüş, mevzi kaybı yaşıyor. Şunu söylemeliyim ki, kendimi yeniden üretmekte ve bir üst noktadan örgütlemekte fazlasıyla ihmalgar, hazırden vivici, pratikte işi devşirmek gibi kolaycı yollar izledim.

...
Sorunun kendime yönelik diğer bir yönünü de, örgütlü yaşam-kişisel yaşam ikiliği denebilecek bir hastalığın oluşumudur. Devrimci yaşam tarzında, dava adamı olmanın norm ve şekillenişinde yaşanan boşlukları, bu değerleri yeniden üreterek doldurmak yerine, bireysel

yaşamımda k.burjuva özerkliği belli oranda sürdürdüğü için de, bu boşlukları onlar doldurmaya başladı. Baştan beri, aç farkının, kendimde telleri gerdiğini, beni yanlış noktalardan sorgulamaya götürdüğünü biliyordum. Hayat, boşluğu asla kabul etmiyor. Ben böylesi bir süreçte açıkçası, ikili bir zemin üzerindeydim. Kişisel yaşamımdaki hızlı yoksunlaşma boşluğunu doğru tarzda dolduramayınca, eskinin kırık-dökük değerleri ortaya çıktı. Uzun dönem, yaşamı birlikte paylaştığım insanla, yaşamı örgütlü olarak sürdürme konusunda yaşadığımız ayrışma, bizi birbirimizden kopartırken, onun boşluğunu, iddiama denk bir bütünlükle dolduramayınca bugün, benliğimde bir yara haline gelen "melankoli" yaşamaya, pratikte olmasa da, kafaca gel-git yaşamaya başladım. Onun yokluğu duygusu beni boğarken, onu feda ettiğim yaşamla uyumsuzluk yaşamaya başladım. Sonuçta, benim de hiç sağlıklı bulmadığım bir şekilleniş oluştu. Bu elbette bir saplantı derecesinde değil fakat, çürütücü bir zemin yarattı. Kendimi sürekli kişisel bir yalnızlık ve sevgisizlik sarmalında bulmaya, yoğun bir geçmiş özlemi yaşamaya başladım. Örgütle buluşma, O'nunla varolma noktasından her geriye düşüş, beni, bu zemine daha fazla çekti. Onun fiziki yokluğu değil ama, duygusal boşluğu, beni, kafaca ikiye ayırmaya başladı. İşin tuhaf yanı, kendime örgütlü yaşamla sınır çekmemiş olmama, kişisel beklentilerle belli bir kopuşma yaşamama rağmen, bu iki başlılık büyük rahatsızlık haline geldi. Ve kendini sürekli olumsuzlayan hiçbir durum, kişide uzun dönem durduğu yerde kalamayacağından, ben de bu çelişkiyi birbirinden yalıtılmış ama, birbirine zarar veren iki ayrı zeminde yaşayarak aşmaya çabalarken, bu beni, fazlasıyla yordu. OÇ'de belirttiği gibi, "Ne düzen içidir, onun kurallarıyla yaşamaktır; ne de gerçek anlamda düzen dışıdır, komünizmin ve devrimin değerlerine

bütünüyle uygun bir yaşam sürmektedir." Bu çelişkilerden çıkan elbette herşey karşı üretilen olumlu değerlerin baskın kişiliği değil, dalgalanan bir kişiliktir. Tabiki bu durumun tek etkileyeni bir kişi değil, daha genel olarak eski yaşamın kendisidir.

Sorunu buralarda görürken elbette, bunların pratikteki bir dolu yansımasını ve onların zincirlenişindeki meseleleri atlamıyorum. Fakat sorunun temel yönleri bunlar. Başta örgüt adamı olmak, örgütün normları ve canlı organizmasıyla bütünleşmekte yaşanan zorlanma doğallığında onun iradesiyle karşı karşıya geli... Kaynağını bir bütün olarak sosyalizmden ve onu gerçekleştirmenin iradi birliği olan örgütten alamayan hiçbir şey devrimci değildir.

İkincisi; Bununla bağlantılı olmak üzere, örgüt adamlığının cisimleşmesi olan devrimci yaşam tarzının her noktada üretilmesi ve kendini kolektif iradeye sunmasıdır.

Bunların yanında, bulunduğum organla da ilintili sorunlar yaşıyorum. Bulduğum organ, benim açımdan öncelikle, önemli bir kilometre taşı, ileriye atılımı, en önemlisi, örgütle dolayimsız ilişkiyi ifade ediyor. Yaşadığımız bütün süreçler boyunca, benim açımdan hazine değerinde deneyimler sağladım. Bu yönden, alabildiğine mutluyum ve burada olma sorumluluğunun çok önemli olduğunu biliyorum. Elbette mücadelenin olduğu her yerde çeşitli sorunlar yaşanıyor. Önemli olan, bunları aşabilme iradesinin gösterilmesidir. Burası açısından da durum farklı değil. Fakat farklı olan bu sorunları devrimci tarzda aşacak örgütlülük ve reflekslerdeki zayıflıklar ve buranın doğasında bulunan handikapları görmek gerekiyor.

Özellikle iç örgütlülük, yaşam tarzımızın ve çalışmadaki alışkanlıklarımızın oluşturduğu ve herkesi yoran sorunlar yaşa-

nıyor. Ben bunlara karşı yaklaşımda, kelimenin tam anlamıyla boşvermiş veya pragmatist davranıyorum. Varolan sorunları çözmeye, dönem dönem büyük iştahla adımlar atarken, bu tür adımlara süreklilik ve sistemlilik kazandıracak bir kararlılık göstermiyorum. Çoğu zaman bunlara yaslanarak, kendi tarzımı işletmeye ve handikaplarıma karşı kalkan olarak baktım. Çözümün değil, genel olarak sorunun parçası oldum. Son süreçte ifade etmiştim; Komiteye aday olduğum dönemde, beklemediğim bir tavırla karşılaşıncı bunu, kişisel bir güven-güvensizlik sorunu olarak, hatta değerimin bilinmemesi gibi algılayarak, tam anlamıyla dağıtıcı oldum. Bundan, o zaman da şimdi de oldukça rahatsızlık duyuyorum. Kendini "kişisel" bir değer olarak görmek, birikiminin, kolektif üretimin sonucu olduğunu yadsımak biçimindeki düşünce tarzları, kendini dayatma, özerklik, özgünlük biçiminde ortaya çıkmaya başladı ve ben, bunu kabullenmede dahi kendime samimi davranmadım. Çünkü bu tür davranışları doğru bulmuyorum. Fakat çalışmadaki dağınıklık, örgütsüzlük gibi sorunlar ve temel zayıflıklarımıza duyduğum kabullenememe duygusu beni, kişisel çözümlere yöneltti. Elbette komiteli çalışma yönünde adımlar atıldı ama, sürekli kendini tekrarın getirdiği usanç, beni bu zemine daha hızlı sürükledi. Sonuçta organdan kopuk bir duruşa savrulduğum ki, bu sefer de, anlaşmadığım duygusu baskın çıkarak zaafırımın üstünü kapattı.

Organda, ideolojik ve politik yetkinleşmenin, neredeyse el yordamıyla öğrenmeye dayalı bir çalışmanın hüküm sürmesi, sınıfla bağ kurmakta gösterilen zayıflıklar vs. eksikliklere tepki olarak bireysel bir tarz ve çalışma oluşturmama yolaçtı. Bu, disiplin zayıflığıyla birleşince, neredeyse organa yabancı gibi durmaya başladım. Konulan hedeflerde aşınma, kendini tekrar,

en ufak bir adımla değişebilecek bir sorunun kronikleşmesi karşısında doğru tavır yerine, kolay ve bir o kadar yanlış bir rotaya girdim. Örgüt çalışmasını yanlış ve sağlıksız şekilde kategorilere ayırma biçimindeki kavrayış, ortaya, sevdiğim-sevmediğim, hatta yararlı bulmadığım işler çıkardı. Yoldaşlarımla olan ilişkilerimin de bu öğütücü zeminde, bu kıstaslara göre belirlemeye, zavıf bulduğuma tepki biçimine dönüştü. OÇ'nin ortaya koyduğu, "Yoldaşlık, örgütle kurulan ilişkidir." yerine, kişilerle uzlaşma ya da uzlaşmama gibi küçültücü bir kıstas oluşunca, uyumsuzluğum büyüdü. Özünde yoğun sevgi duyduğum yoldaşlara karşı, neredeyse omurgasız davranmaya başladım.

Buraya kadar, kendi adıma açıklıkla ortaya koymaya çalıştığım sorunlar bugün önümde, devrimci yaşamın bir yol ayrımı olarak tüm açıklığıyla duruyor. Şunun farkındayım; Devrim, kendine yabancı hiçbir organizmayı, bünyesinde barındırmaz. Kısa süreli yol arkadaşlığı, devrime adanmışlığa dönüştürülmezse, en azından dışa atılır. Bunun daha kronik ve köklenmiş halinin yaratacağı tahribat ise, devrimci iddia taşıyan hiç kimsenin kabul edemeyeceği soysuzlaşmadır. Bu kesinliği biliyorum ve bunun gereklerini yerine getirmeye hazırım. Çok açık ve kesin olarak, kendimi, devrim ve sosyalizm mücadelesinin neferi olarak ortaya koyuyor ve tüm handikaplarımı aşmak için kendimi, TİKB'nin iradesine sunuyorum. Benim için örgütlü yaşamdan başka bir alternatif yaşam biçimi yok. Yerim ve varoluşum, çok açık biçimde, devrimin saflarıdır. Belli süreler ya da belli yönlerimle değil, tüm varlığımla buradayım.

...

Yoldaşça sevgiler...

... İl Komitesi genelgesinden

İşçi gazetesi, işçi sınıfının "sınıfsal konumunun bilincine varmasında ve işçi sınıfı hareketinin politiklaşmasında ve devrimci sendikal hareketin geliştirilmesinde sınıfın önünü açan bir araç, sosyalizmle işçi sınıfı hareketinin kaynaştırılmasında kaldıraç olmalıdır". (Orak-Çekiş, "İşçi Gazetesi", sayı:83)

Yoldaşlar,

Gazetemizin ilk sayısı **31 Ekim 1993'te** yayınlanmaya başladı. Yayın faaliyetinin 5. yılına girerken gazetemizi ve onun örgüt çalışmasındaki yerini değerlendirelim.

Gazetenin çıkışıyla birlikte birçok yeni alana girdik. Örgüt olarak hiç duyulmadığımız yerlerde kendimizi duyurduk. Anket, afiş, gazete satışları vb. araçlarla kendimizi kitlelere tanıttık. Yine gazeteyle örgütsel etkimizin olmadığı yerlere politikalarımızı, taktiklerimizi taşıyabildik. Bu yönüyle o, dar örgüt çalışmasından alan çalışmasına geçişi sağladı.

İşçi gazetesinin çıkmasıyla örgüt olarak birçok yönden devrimci hareketin önünü açtık (örneğin '80 sonrası çıkan ilk işçi gazetesi olmasını da burada anmak gerekiyor). İlk çıktığı dönemler ajitasyon-propagandanın çok yaygın yaratıcı örneklerini sergiledik. Faşist diktatörlüğün tüm saldırılarına karşı gazeteyi kitlelere tanıtmakta, ulaştırmakta ısrarlı olduk. Militan bir hat izledik. Yoğun bir şekilde afişleme (onbinlerce), bildiri, merkezi yerlerde satışlar vb. **12 Eylül** sonrası devrimci hareketin uzak olduğu ve bizim canlandırdığımız araçlardı. Ön açıcı niteliğe sahipti.

Dört yıllık gazete çalışması örgüt faaliyetine birçok şey katmasına, kadro ve taraftarlarımızın yüzünü sınıfa yöneltmesine rağmen bu aracı gerektiği gibi işlevli kıldığımız söylenemez. Kampanya, gazetemizi geldiği nokta, onun örgüt çalışmasındaki yeri, işlevi, güçlü ve zayıf yanları onun işçi ve emekçi kitlelerle bağ kurma ve örgütlemeye oynaması gereken rol konusunda da dersler çıkarmayı amaçlıyor.

Gazetenin 5. yılına girerken her komite, kadro, taraftar kitlelere ulaşmakta elimizdeki en önemli araç olan gazeteyi ne kadar

değerlendirdiğinin bir muhasebesini yapmalı. Varolan zayıflıkları nasıl aşabiliriz üzerine kafa yorulmalı. Örgüt olarak gazeteyi daha etkin bir şekilde kullanmak, kitlelerle bağ kurmak ve onu besleme kanallarını açmak için bir aylık kampanya başlatıyoruz. Ekim ayı boyunca sürece bu kampanya:

1- Gazeteyi işçi sınıfı ve emekçilere götürmenin ve sahiplendirmenin sağlanması, gazetenin 4. yıldönümü için mesaj, okur mektubu göndermek ve bunu ilişki kurmanın bir aracı haline getirmek,

2- Gazete satışını işlevli kılmak, yaygın bir dağıtım hedeflemek,

3- Gazeteyi maddi yönden beslemek için bu kampanya sürecinde yoğun bir başış toplama ve abone yapma faaliyetine girişmek, gibi somut hedefler üzerine oturuyor. Her komite kampanya sürecinde gazeteye katkısının ne kadar olacağını şimdiden belirlemelidir.

- Kampanyanın başlangıcından itibaren, komite toplantılarının bir gündem maddesi gazetenin değerlendirilmesi olmalıdır. Başyazı ve temel bazı yazılar özellikle okunup tartışılmalı, komitelerdeki eğitim çalışmalarının bir ayağını bu oluşturmaktadır. Gazetede konulan perspektif ışığında somut hedefler belirlemeliyiz. Bu çalışma gazetenin değerlendirilmesi ve kendi alanımıza dönük sonuçlar çıkarılmasıyla sınırlı olamaz. Gazete, "örgütün ortak ürünü" olduğuna göre, her komite kendi alanında gazeteye ne katabileceğini de kararlaştırmalıdır. Sınıf çalışması yürüten komiteler, **EKK** sayfasını beslemeli -kısa vadede bu sayfayı hazırlamayı önüne koymalı- semt komitesi ise semtlerde gelişen eylemleri ve gelişmeleri haber yapmalı, deneyim aktarımını gerçekleştirmelidir.

- İşçi gazetesinin "kolektif örgütleyici" olma özelliği sadece dışa, kitlelere dönük algılanmamalıdır. İşçi gazetesi örgüt güçlerini örgütlenme boyutuyla da "kolektif örgütleyici" özelliği taşır. Bugün örgüt gazete aracılığıyla sadece perspektif sunmakla kalmayıp (örgütsel gelişimle bağlantılı olarak) eylem sloganlarını ve direktiflerini de iletmekte. Her komite, "bunları ne kadar yaşama geçiriyoruz", "örgütsel faaliyetin önünü açmada nasıl

kullanıyoruz" sorularını kendi cephesinden yanıtlamalıdır. Örneğin, gazetenin 19 Ağustos tarihli 21. sayısında hücre tipi cezaevi (tabutluklar) saldırısının ne anlama geldiği ve bu saldırıyı püskürtmek için eylem biçimleri öneriliyor. Bunlar direktif olarak algılanmalı ve alanlara taşınmalıdır.

- Yaygın bir gazete dağıtımının ve örgüt güçlerini örgütlemenin, çevresel örgütler yaratmanın bir diğer biçimi, "gazete satış grupları" oluşturmak, varolanları ise hedefli ve programlı bir çalışmayla işlevli kılmaktır. Satış öncesi gazetenin o sayısı "gazete satış grubuyla" değerlendirilmeli, satış sırasında öne çıkarılması gereken politika ve taktiklerin vurgu noktaları, sloganlar ve yönelimler belirlenmelidir. Buradaki güçler genelde semt kökenli oldukları için öncesinde yapılacak eğitim çalışması, onları sıkımsayacak ve ilgiyi sürekli canlı tutacak tarzda gerçekleştirilmelidir.

- Satışlar sırasında çıkarılan ilişkilerin yakın takipçisi olmalıyız. Satış grubunun gelişimi ve komiteye doğru sıçraması (ya da satış grubundaki taraflarımızın birey olarak gelişimleri), satışla birlikte yürütülen örgütlenme faaliyetiyle olur. Diğer türlü pazarlamacı-müşteri ilişkisine dönüşür. Yaratıcılığın, kitleleri örgütlemenin hazzını duymadan, sadece rutinleşmiş bir tarzda gazete satmak, bir noktadan sonra kendini tekrara, çalışmanın kısırlaşmasına, verimsizliğe dönüşür. Sıçratamadığımız gazete okurları da, bir noktadan sonra bu "alışveriş"ten bıkarlar. Okur kitlesi sürekli biçimde edir, hep aynı işi yapmaktan dolayı, satış grubumuz da işe yabancılaşır ve gazete satmayı bir angarya olarak görmeye başlar. Gazetenin "kolektif örgütleyici" olma özelliği burada çift yönlüdür. "Neyi ne için yapıyoruz", "hedeflerimizle bağlantısı ne" sorularının yanıtlarını satış grubumuza kavratırsak örgütlenme (ve örgütlenme) faaliyeti yürütmek güç olmaz.

- Merkezî yerlerde, sanayi sitelerinde, fabrika önlerinde ve servislerde yaptığımız satışlarda, ajitasyon ve propagandanın tüm yaratıcı biçimleri kullanılmalıdır. Hedeflediğimiz fabrika önlerine her sayının manşetini ve